

ISIDORA
BJELICA

Copyright © 2009 Isidora Bjelica
Copyright © 2009 ovog izdanja, LAGUNA

*Putovanja su osvajanje sreće... imati idealnu tašnu
za put znači hvatati svaki komadić sreće
koji ti pripada i čuvati ga za sebe...*

Luj Viton

I

SPIDI 35 MONOGRAM ILI
475 EVRA NA PUTU ZA MILANO...

Bila je gužva na surčinskom aerodromu. Zbog terorista, kontrolora, virusa, skenera, padova aviona više uopšte nije prijatno putovati, a opet, to je jedino što pored ljubavi i šopinga ostaje kao eskapizam na ovom krajnje neprijatnom svetu...

Putovati znači loviti svoju sreću, ne čekati je da vam dođe... Da bi čovek putovao, mora imati kofer i tašnu, i tu počinje filozofija dede Luja Vitona, čoveka koji je radio i za ljubav Napoleona Trećeg, njegovu suprugu, caricu Eženi. I tu počinje magija, a magija paradoksalno uvek ima veze sa aristokratima, bar sam ja tako mislila...

Danas neke od onih dama koje ponosno nosaju monogram, verni i damije tašne pojma nemaju da je genijalni deda Viton mrtav već od davne 1892, kada je neprijatnog i hladnog februara izdahnuo i ne sluteći da će usrećiti porodicu svojim brendom...

Ali sada je bio avgust, četvrti avgust, i vrelina je izbijala na sve strane...

Paradoksalno, to je bio rođendan dragog dede Vitona, koji se na taj vreli letnji dan rodio davne 1821. u mestašcu Žira, iz koga će, verovali ili ne, čitav put do Pariza, od celih četiristo kilometara, preći pešice, i to u svojoj četrnaestoj godini... O bože, šta je sve nesrećni mladi Luj radio dok nije došao do Pariza. Kakve sve ogavne i bedne poslove... I kao svaka priča o ostvarenom snu, i priča o deda Vitonu počinje u njegovom znoju i pešačenju... O bože, pomislila sam, pa ja putujem na Lujev rođendan i nijedna od dama koje nose njegovu tašnu nema pojma da je to taj sveti dan...

Vratih se u triviju vrele stvarnosti i zagušljiv aerodrom...

Ljudi su se gurali, psovali, vagali svoje kofere i živce... Sedela sam sa strane i gledala putnike kako očajnički pokušavaju da ubrzaju svoj put ka sreći, a muža sam poslala da čekira kofere...

Avion za Milano će biti krcat... Neverovatno, odrastala sam po avionima ali sve manje uživam u njima... Toliki sigurnosni pregledi, turbulencije, kašnjenja, gripovi i uostalom činjenica da nikada neću imati love da putujem prvom klasom učinili su stvar krajnje depresivnom... Od najvećeg obožavaoca aviona postala sam osoba koja zapravo ne podnosi avione... U poslednjih godinu-dve imala sam bar sedam turbulencija, jedno prinudno sletanje, dva ciklona, tri strašna kašnjenja i bezbroj nevolja...

Sedela sam pod velikim belim marci šeširom od slame, hladila se lepezom od bele čipke iz Malage, koju sam držala belim čipkanim rukavicama iz Malage, i gledala putnice...

Aerodromi su uvek velike modne piste.

Postoje oni koji putuju u trenerkama, prenatrpami, aljkavi, haotični, a postoje oni koji prolazak kroz vazduh doživljavaju kao svojevrstnu modnu promenu, kao pojavljivanje od društvenog značaja...

Neko bi rekao snobovi, ja kažem osobe zbog kojih je boravak na aerodromima prijatniji i zabavniji...

Naš aerodrom nema sve te butike i brendovane radnje koje mogu da vas zabave i učine da premostite dosadne sate na aerodromima...

Tim pre, pogled na dame i njihovu garderobu je nešto krajnje neophodno...

Stajala sam u dugom nizu pred skeniranje čvrsto naslonjena na svoju viton monogram torbu za šešire, kada ugledah mladu devojkicu u farmerkama na visokim prada štiklama, koju je pratio stariji gospodin u lanenom odelu, kako u ruci sa dugačkim noktima boje kajsijske drži *Vitonovu* spidi monogram tašnicu...

Baš se obradovah, kao da videh rođaku... Paradoksalno, ali sresti nekoga ko deli istu strast je kao sresti rođaka ili drugaricu...

Spidi monogram je najčešća tašna u posedu naših mlađih devojaka koje vole *Viton*...

Ona je relativno pristupačna, sa cenom od svojih četiristo sedamdeset pet evra, a opet sa druge strane ima najviše i dupljaka, pa je tako krajnje popularna...

Stiskala sam u ruci svoju elips pm monogram vitonku i posmatrala devojčinu odvažnost u tako trivijalnom trenutku kakav je prolazak kroz sigurnosni pregled.

To su one devojke, one žene, koje znaju da je seksipil u frekvenciji, u svakom trenutku su svesne svoje

privlačnosti, koju rasipaju na sve strane. Poklanjaju je svima, putnicima, carinicima, čistačima, i zato se osećaju tako dobro i ponosno na štiklama.

Duga plava kosa mirisala joj je na kokos i bila je sveže isfenirana, a mišići su pokazivali da je ne mrzi da svakodnevno vežba, jer je telo njen kapital...

Tek tada primetih iza nje damu od pedesetak godina koja je nervozno gledala na sat, mlatarajući identičnom luj viton spidi monogram tašnicom levo-desno...

Eto, i to je dokaz koliko je spidi popularan u Srbiji...

Ja je lično nikada ne bih kupila, ne zato što je tako rasprostranjena nego zato što joj je dno mekano i gubi formu čim ubaciš u nju bilo šta, naočare, novčanik, ključeve... Ona je zaista za tinejdžerke i udavače, koje zapravo ništa i ne nose u tašni izuzev ruža za usne... Ali spidi monogram se najčešće i dobija kao poklon, za lepo veče, za zahvalnost, za naklonost, felacio, bilo šta...

Dama je bila neka menadžerka ili uspešnija sekretarica u lepom sakou i pantalonama koje su dodirivale njene bali cipelice...

Stavila je tašnu u plavu kasetu tik posle devojčine i ja ugledah kako dve tašne, dve identične spidi viton jedna za drugom udoše u mrak skenera...

Ono što se dalje dešavalo nije mi sasvim jasno, ali redosled stvari je izgledao otprilike ovako...

Devojka je „zviždala“ i policajka ju je sklonila u stranu da proveri šta je na njoj uzbunjivalo detektor... Bio je to pirsing na pupku, pa je stvar potrajala, a carinici su zapanjeno buljili u njen nakit na pupku, koji je ponosno pokazivala... Poslovna dama je prošla i uzela spidi tašnu koja je upravo izlazila iz skenera...

Sa pasošem i bording kartom u desnoj ruci otrčala je do pasoške kontrole a onda put izlaza za Dubai, kasnila je...

Čuo se poslednji poziv... Gledala sam kako trči dok spidi dobija nepravilnu formu a ona je još ponosno nosi...

Mlada dama se nervirala i pravila zastoj na pregledu... Neverovatno je šta je sve rekla cariniku, a njen švaler, to sigurno nije bio muž, znojio se u nadi da ne skreću previše pažnje... Podizala je nervozno majicu i svima pokazivala svoj ravni stomak i pirsing objašnjavajući da ona nije kriva što toliko pišti i da će zakasnuti na avion...

Tek tada shvatih da je moguće da sam jedini svedok neverovatne zavrzlake koja se upravo dešavala... Koliko sam ja primetila, a uvek na aerodromu i brodovima pažljivo posmatram ljude, one su zamenile tašne... Pošto su, kao i većina putnika, obe nosile pasoš i bording kartu u ruci, odvojeno od tašne, bilo je pitanje vremena kada će primetiti zamenu...

Gledala sam je kako ljubi svog pratioca u obraz i nešto mu šapuće dok su čekali pečat na pasošu...

Digoh pogled na oglasnu tablu i videh da je avion za Dubai odleteo...

Bilo je pitanje vremena kada će drama početi...

Moj suprug i deca su gnjavili da idemo u restoran u koji smo uvek odlazili pred letove. Tamo je moglo da se puši, ja bih jela kajganu, deca kolače, i imali bismo osećaj da bežimo iz ovog sveta...

Molila sam supruga da odemo za parom u drugi bar. Negodovao je ali pristao... Činjenica da na našem

aerodromu još može da se puši ushićivila ga je, i to je diktiralo naše topose...

Ponekad sam imala osećaj da se raduje kašnjenjima aviona samo da bi popušio još jednu svoju romeo i julija cigaretu... Put u nebo je bio put bez dima i to ga je izluđivalo... Otrčao je u naš omiljeni restoran da popuši cigaretu, a ja sam sela preko puta para, u centralni aerodromski bar, koji je držao neki Indus...

Kao i svaki pisac, to je valjda devijacija, pokušavala sam da dedukujem o čemu se radi... Gde On i Ona idu i kakvi su im odnosi... Mislim da su išli do Ciriha, a onda su imali odštampane bording karte za presedanje... Ko zna, možda Sejšeli, Bangkok, Lisabon, bio je to ljubavni put... Ili poslovni njegov i ljubavni njen...

Bili su ljubavnici, to je sigurno, i to kratko, možda mesec-dva...

Celih dvadesetak minuta nije se ništa dešavalo, a onda je, gle čuda, ona poželela da proveri svoje usne i otišla u toalet...

Deca su me vukla na sve strane gnjaveći da im kupim mocart kugle i čokolade za put, i dok sam pružala karticu na kasi, začuh jeziv urlik pa onda jecanje...

Mislila sam da je neko umro. Dešava se i to. Jedanput je u Nju Delhiju čovek umro ispred mene, i to usred telefonskog razgovora. Nikada nisam saznala da li je razgovor uticao na njegovu smrt...

Okrenuh se i ugledah devojkicu kako histeriše, plače, vrišti da joj je neko ukrao tašnu...

On je bio biznismen i nije mu trebalo sve ovo. Stišavao ju je, a onda je odveo do carine u nadi da će se stvar brzo razrešiti...

Carinici su joj objasnili da pojma nemaju, da je svako odgovoran za svoje stvari i složili se da objave preko razglasa o zameni tašni u nadi da će se pojaviti dama koja je uzela njenu tašnu... Pitali su je za model tašne, ona nije znala da je to spidi, ali do đavola, verovatno ni ona druga, koja će negde iznad Bejruta otkriti zabunu, nije znala...

Voajerski pozicionirana na samom izlazu, gledala sam njenu paniku...

Brojala je jednu po jednu stvar koja je bila u tašni:

Šanel puder;

Dior ruž boje marelice;

Maskara lankom...

Čoveče, carinik je ludeo. Pitao je da li je imala novac. Ona je odgovorila da je imala stotinu evra i novčanik viton...

Novi miris kašarel;

Tanga gaćice u boji lavande la perlin;

I brushalter u istoj boji la perlin...

– Gospođice – rekao je carinik – ali ako ja dobro razumem, pasoš je kod vas, karta je kod vas, dobili ste istu tašnu a izgubili ste sto evra i gaće. Zašto očajavate?

Počela je da vrišti, a carinik istrese drugu tašnu...

Bio je tu viton novčanik sa pet-šest kartica i hiljadu evra...

Nesrećna žena, čekalo ju je neprijatno sletanje u Dubai, neće joj pomoći ni služba za doček na aerodromu, koja se zvala Merhaba. Kada vidi tašnu sa tangama i sto evra, završiće u bolnici...

U njenoj tašni, sada u carinskom posedu, bio je parfem življen vestvud, tri-četiri mala bloka, monblan

nalivpero i knjiga... Mislim da je to bio Evola... Na osnovu imena sa kartica ustanovili su da je putnica već odletela...

Lili, tako ju je zvao on, njen ljubavnik, histerisala je... Htela je smesta svoju viton tašnu nazad tvrdeći da je njena nova, a ova fucnuta i sumnjajući da je uopšte original...

Ljubavnik se znojio... Tek tada videh da me muž i deca traže, a da moje ime prozivaju već treći put uz upozorenje da će mi kofer biti izbačen ako se ne pojavim...

Krenuh ka izlazu, a ona, njen glas, tašna, i on, znojav i nervozan, ostadoše iza...

Tek tada posumnjah u sve... Spidi je bio njegov poklon, i to verovatno lažni...

Strašno, jadnica, nije ni znala da je došla u posed originala, a bunila se.

Paradoksalno, ni ona ni ljubavnik prevarant nisu znali da je 1896. sin Žorž Viton plasirao legendarni LV monogram da bi se zaštitio od dupljaka...

Prvobitni damije dede Luja su već mnogi kopirali...

Ulazila sam u avion i razmišljala šta je procedura... Provera tašne u Dubaiju, da li su dama ili gospodin u *Vitonovoj* evidenciji, a ako nisu, blamaža i kazna... Raspad ljubavne veze i žal za bačenim telom sa jedne strane i agonija emancipovane pedesetogodišnje uspešne žene u Ujedinjenim Emiratima...

Strašno, strašno, ponavljala sam u sebi, čvrsto stižući svoju elips pm monogram viton, koja je ipak nešto ređa...

II

VERNI SANSET BULEVAR KOKTEL TORBICA 545 EVRA ILI SOBARICA IZ SAVONE SKLONA PREJAKIM STRASTIMA

Kada plovite iz Italije, to je najčešće Đenova ili Savona. *MSC* isplovljava iz Đenove, *Kosta* iz Savone... Ne znam koje je ovo po redu naše krstarenje, ali u poslednje četiri godine jurili smo na brodove kao narkomani. U tom eskapističkom projektu nalazili smo krajnje uzbuđenje u očiglednom besmislu života...

Mislim, niko to ne bi radio kao mi, tako nepromišljeno, bolesno, neracionalno i krajnje ovisnički... Dešavalo se da na kruz odemo usred poslova, besparice, snegova, nestašica, problema... Nekada sam putanje birala ja, nekada moj suprug N. Ovu je on izabrao, i da budem baš iskrena, nije me preterano zanimala. Na skoro svim destinacijama sam bila, ali činjenica da ću videti Tanger i ponovo kupovati šešire u Lisabonu pre slušanja fada bila je dovoljan povod da krenem na ovaj put i povedem decu... Deca više nisu znala ni kuda su putovala... Izračunala sam da je moja kćerka do sedme godine bila u dvadeset zemalja... Sve joj se mešalo, ljudi, kontinenti, i samouvereno je ponavljala